

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

หลักความรับผิดชอบโดยเด็ดขาด เป็นหลักความรับผิดชอบที่มีต้นกำเนิดมาจากระบบกฎหมายคอมมอนลอว์ เป็นหลักที่มีวัตถุประสงค์เพื่อคุ้มครองผลประโยชน์และสวัสดิภาพของสาธารณชนไม่ให้เกิดความเสี่ยงและความเสียหาย หรือการประกอบวิชาชีพหรือกิจการที่มีลักษณะเสี่ยงจะก่อให้เกิดอันตรายต่อสาธารณชนขึ้นได้ และเพื่อเป็นการข่มขู่บุคคลอื่นไม่ให้เอาเยี่ยงอย่าง โดยหลักความรับผิดชอบโดยเด็ดขาด ในสมัยเริ่มแรกมีความแตกต่างกับความรับผิดชอบโดยเด็ดขาดในยุคปัจจุบัน กล่าวคือ ในสมัยเริ่มแรกนั้นหลักความคิดในเรื่องกฎหมายและศีลธรรมยังไม่แยกออกจากกัน ผู้ใดกระทำความผิดก็ย่อมเป็นละเมิดศีลธรรมด้วย ดังนั้นในการพิจารณาความรับผิดชอบจึงพิจารณาจากการกระทำเป็นหลักมากกว่าที่จะพิจารณาถึงสภาวะทางจิตใจหรือองค์ประกอบภายในของผู้กระทำ แต่หลักความรับผิดชอบโดยเด็ดขาดในปัจจุบัน เกิดขึ้นจากความจำเป็นของสังคมในการรักษาความสงบเรียบร้อยในสังคมที่มีความยุ่งยากซับซ้อน เพื่อคุ้มครองประโยชน์ของสาธารณชน

หลักเกณฑ์โดยทั่วไปของหลักความรับผิดชอบโดยเด็ดขาด คือ เป็นหลักที่จะพิจารณาถึงส่วนการกระทำ (Actus) เท่านั้น บุคคลต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการกระทำนั้นโดยไม่คำนึงว่าผู้กระทำจะมีเจตนาหรือประมาทและการกระทำนั้นเป็นความผิดหรือไม่ หากมีกฎหมายบัญญัติให้ต้องรับผิดแล้ว บุคคลนั้นย่อมต้องรับผิดต่อการกระทำนั้นทันที ซึ่งมีนักกฎหมายทั้งฝ่ายที่เห็นด้วย และฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยกับการนำหลักความรับผิดชอบโดยเด็ดขาดมาบังคับใช้กฎหมายอาญา

เมื่อหลักความรับผิดชอบโดยเด็ดขาดถูกนำมาใช้บังคับในความผิดทางเพศเกี่ยวกับเด็ก ดังจะเห็นได้จากประเทศในระบบคอมมอนลอว์เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งก็คือ ประเทศอังกฤษ และประเทศสหรัฐอเมริกาแล้ว จะเห็นได้ว่า สาเหตุที่มีการบังคับใช้หลักความรับผิดชอบโดยเด็ดขาดในความผิดทางเพศสำหรับเด็ก เนื่องจากกฎหมายต้องการคุ้มครองศีลธรรมทางเพศ และความ

บริสุทธิ์ไร้เดียงสาของเด็กเป็นพิเศษ โดยมุ่งคุ้มครองเด็กไม่ให้ถูกแสวงหาผลประโยชน์ทางเพศหรือ มีประสบการณ์ทางเพศก่อนวัยอันควร และต้องการรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม

ทฤษฎีความเสี่ยง (The Theory of Risk) เป็นทฤษฎีหนึ่งที่มีความเกี่ยวข้องกับ หลักความรับผิดชอบโดยเด็ดขาดในความผิดทางเพศเกี่ยวกับเด็ก ซึ่งทฤษฎีความเสี่ยง ได้อธิบายว่า การกระทำใดๆของมนุษย์ทุกคนย่อมเป็นการเสี่ยงภัย คืออาจมีผลดีหรือผลร้ายก็ได้ บุคคล ผู้กระทำต้องรับผลของการเสี่ยงภัยนั้น กล่าวคือ เมื่อผู้กระทำกำลังตัดสินใจที่จะกระทำในสิ่งใดๆที่ ผู้กระทำรู้ว่าจะกฎหมายมีการบัญญัติให้เป็นความผิด และการกระทำนั้นอาจเสี่ยงที่จะเป็นความผิด ได้ แต่เมื่อผู้กระทำยังคงตัดสินใจที่จะกระทำการนั้นต่อไป จึงถือว่าผู้กระทำตัดสินใจเสี่ยงภัยนั้นๆ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าการกระทำนั้นเป็นการกระทำซึ่งเป็นผลร้ายต่อผู้กระทำเพราะเป็นการ กระทำที่ผิดกฎหมายแล้ว ผู้กระทำจึงต้องรับผิดชอบตามที่กฎหมายบัญญัติให้เป็นความผิด เหตุผลที่ นำทฤษฎีความเสี่ยงมาใช้ร่วมกับความผิดเกี่ยวกับเด็ก เนื่องจาก กฎหมายต้องการลดภาระการ พิสูจน์ของผู้ที่ได้รับความเสียหายให้ได้รับการคุ้มครองได้ดียิ่งขึ้นกว่าการใช้หลักความรับผิดชอบโดยเด็ดขาดเพียงอย่างเดียว

หลักความรับผิดชอบโดยเด็ดขาดที่ถูกนำมาใช้บังคับในประเทศอังกฤษ จะถูกบัญญัติ ไว้ในมาตรา 5 ถึงมาตรา 8 ของพระราชบัญญัติความผิดทางเพศ ค.ศ.2003 (Sexual offenses act 2003) โดยประเทศอังกฤษได้แบ่งความผิดเกี่ยวกับเพศต่อเนื้อตัวร่างกายของเด็กออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่

1. การข่มขืนกระทำชำเราเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 13 ปี (Rape) ตามมาตรา 5
2. การล่วงละเมิดทางเพศเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 13 ปี โดยการสอดใส่ (Sexual Assault by Penetration) ตามมาตรา 6
3. การล่วงละเมิดทางเพศเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 13 ปี โดยไม่มีการสอดใส่ (Sexual Assault) ตามมาตรา 7
4. การทำให้เด็กที่มีอายุต่ำกว่า 13 ปีต้องเข้าร่วมกิจกรรมทางเพศ (Causing sexual activity) ตามมาตรา 8

เด็กผู้ถูกกระทำตามความหมายของพระราชบัญญัติความผิดทางเพศ ค.ศ.2003 (Sexual offenses act 2003) ทั้ง 4 ประเภทนี้ หมายถึง เด็กที่มีอายุต่ำกว่า 13 ปีทั้งสิ้น ซึ่งการ กระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 13 ปี ตามมาตรา 5 ดังกล่าวเป็น ความผิดเกี่ยวกับเพศที่มีความร้ายแรงที่สุด โดยพิจารณาว่าการกระทำชำเราด้วยการสอดใส่ อวัยวะเพศชายเข้าไปในอวัยวะเพศหญิง ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้อื่น ต่างก็ทำให้ผู้ถูกกระทำ

ได้รับอันตรายทั้งทางร่างกาย และจิตใจอย่างรุนแรงไม่แตกต่างกัน นอกจากนั้นยังอาจทำให้ผู้ถูกระงับการกระทำได้รับอันตรายถึงแก่ชีวิตจากการติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์ที่ร้ายแรงได้

กรณีความผิดฐานล่วงละเมิดทางเพศเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 13 ปีโดยการสอดใส่เป็นความผิดเกี่ยวกับเพศที่กฎหมายบัญญัติให้ผู้กระทำต้องรับโทษเท่ากับการกระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา เนื่องจากเป็นการกระทำที่มีการล่วงล้ำเข้าไปในร่างกายของเด็กเช่นเดียวกับความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา แต่มีลักษณะของการกระทำที่ผิดธรรมชาติ ซึ่งอาจทำให้เด็กได้รับความเสียหายอย่างรุนแรงทั้งทางร่างกายและจิตใจไม่แตกต่างจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา กฎหมายจึงมุ่งคุ้มครองไม่ให้เด็กถูกล่วงละเมิดทางเพศโดยการล่วงล้ำ ไม่ว่าจะการล่วงล้ำเข้าไปในร่างกายนั้นจะเป็นไปในลักษณะตามธรรมชาติ หรือผิดธรรมชาติก็ตาม

ในขณะที่ความผิดฐานล่วงละเมิดทางเพศเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 13 ปี โดยไม่มีการสอดใส่นั้นเป็นการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศต่อเนื้อตัวร่างกายของเด็กเช่นกัน แต่เป็นการกระทำต่อเนื้อตัวร่างกายภายนอกเท่านั้น ไม่ได้ล่วงล้ำเข้าไปในร่างกายของเด็กผู้ถูกระงับ การเสียหายที่เด็กได้รับจึงมีเพียงเล็กน้อย กฎหมายจึงให้ความสำคัญคุ้มครองบุคคลที่ถูกกระทำในลักษณะเช่นนี้ น้อยกว่าโทษที่บัญญัติให้ผู้กระทำต้องรับผิดจึงเบากว่าความผิดเกี่ยวกับเพศฐานอื่น

ความผิดฐานทำให้เด็กที่มีอายุต่ำกว่า 13 ปี มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางเพศโดยปราศจากความยินยอมเป็นความผิดที่มีลักษณะของพฤติกรรมครอบคลุมทั้งการข่มขืนกระทำชำเรา การล่วงละเมิดทางเพศโดยการสอดใส่ และการล่วงละเมิดทางเพศโดยไม่มีการสอดใส่ กล่าวคือ ผู้ถูกระงับการกระทำอาจจะถูกทำให้ต้องเข้าร่วมกิจกรรมทางเพศกับผู้อื่น หรือแม้แต่กับตัวผู้ถูกระงับการกระทำเอง โดยที่ผู้ถูกระงับการกระทำไม่ยินยอม กฎหมายบัญญัติเป็นบทสันนิษฐานเด็ดขาดว่า ไม่ว่าผู้ถูกระงับการกระทำจะเข้าร่วมกิจกรรมทางเพศกับบุคคลใดก็ตาม ความเสียหายที่ผู้ถูกระงับการกระทำได้รับจากการกระทำนี้ก็ไม่แตกต่างกันกับการที่ผู้ถูกระงับการกระทำถูกผู้อื่นหรือผู้ที่บังคับให้กระทำ มากระทำกับตนเอง กฎหมายจึงมุ่งคุ้มครองไม่ให้บุคคลในสังคมต้องเข้าร่วมกิจกรรมทางเพศโดยปราศจากความยินยอม ดังนั้น โทษที่ผู้กระทำจะได้รับจึงเทียบเท่ากับการกระทำความผิดในลักษณะต่าง ๆ ที่ผู้ถูกระงับการกระทำต้องเข้าร่วม

หลักความรับผิดโดยเด็ดขาดในความผิดทางเพศเกี่ยวกับเด็กตามพระราชบัญญัติดังกล่าว ได้มีการกำหนดให้การมีความสัมพันธ์ทางเพศตามมาตรา 5 ถึง 8 กับเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 13 ปี เป็นความผิดทันที โดยไม่จำเป็นต้องพิจารณาถึงองค์ประกอบอื่นๆ หรือความยินยอมของเด็กแต่อย่างใด และผู้กระทำไม่สามารถยกข้อต่อสู้ใดๆ มาเป็นข้อแก้ตัวได้ เพราะในส่วนของ การพิจารณามีได้ขึ้นอยู่กับเจตนาของผู้กระทำแต่ขึ้นอยู่กับการกระทำนั้น

การกำหนดโทษของกฎหมายประเทศอังกฤษมีการกำหนดอัตราโทษจำคุกตลอดชีวิตสำหรับการกระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 13 ปี และการกระทำความผิดฐานล่วงละเมิดทางเพศเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 13 ปี โดยการสอดใส่ และกฎหมายได้บัญญัติให้ผู้พิพากษาสามารถพิจารณาลงโทษจำคุกตลอดชีวิตผู้กระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา ความผิดฐานล่วงละเมิดทางเพศโดยการสอดใส่ ความผิดฐานล่วงละเมิดทางเพศโดยไม่มีการสอดใส่ และความผิดฐานทำให้ผู้อื่นต้องเข้าร่วมกิจกรรมทางเพศโดยปราศจากความยินยอมที่ผู้ถูกกระทำต้องเข้าร่วมกิจกรรมทางเพศที่มีการสอดใส่ได้ หากผู้กระทำความผิดนั้นมีแนวโน้มที่จะกระทำความผิดซ้ำอีก ซึ่งเป็นการยึดหลักการลงโทษเพื่อทดแทนความผิด (Retributive Theory) โดยหลักดังกล่าวเป็นหลักการลงโทษผู้ที่ละเมิดกฎหมายให้สาสมกับความผิดที่ได้กระทำ เพื่อเป็นการคุ้มครองความสงบสุขของสังคม โดยการป้องกันมิให้ผู้กระทำความผิดฐานนี้ซ้ำซากกลับเข้าสู่สังคมอีกกฎหมายจึงกำหนดโทษผู้ที่กระทำความผิดฐานนี้ไว้สูงสุดถึงจำคุกตลอดชีวิต อันเป็นการตัดโอกาสมิให้ผู้กระทำผิดที่เป็นอันตรายต่อสังคมได้กลับเข้าสู่สังคมอีกตามทฤษฎีการลงโทษเพื่อป้องกัน (Preventive Theory)

การนำหลักความรับผิดชอบโดยเด็ดขาดมาใช้ในประเทศสหรัฐอเมริกา แต่ละมลรัฐจะมี Statutory Rape บังคับใช้เป็นของตนเอง โดย Statutory Rape เป็นหลักที่นำมาจากหลักความรับผิดชอบโดยเด็ดขาดของประเทศอังกฤษ ซึ่งหลักความรับผิดชอบโดยเด็ดขาดเป็นกรอบโครงสร้างของ Statutory Rape โดย Statutory Rape จะมีหลักอยู่บนพื้นฐานที่ว่า บุคคลที่มีอายุไม่ถึงเกณฑ์ตามที่กฎหมายกำหนดไม่สามารถให้ความยินยอมเพื่อมีเพศสัมพันธ์ได้ และศาลจะตัดสินให้ผู้กระทำต้องรับผิดชอบโดยเด็ดขาดทันทีหากผู้กระทำมีเพศสัมพันธ์กับเด็กที่มีอายุต่ำกว่าเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนดและแม้ว่าผู้กระทำจะได้สอบถามโดยสุจริตถึงอายุของผู้เสียหายนั้นแล้วก็ตาม ซึ่งมีถึง 30 มลรัฐในประเทศสหรัฐอเมริกาจากทั้งหมด 51 มลรัฐที่นำหลักความรับผิดชอบโดยเด็ดขาดมาบังคับใช้ในความผิดทางเพศเกี่ยวกับเด็ก

จากหลักเกณฑ์พื้นฐานเบื้องต้นจึงกล่าวได้ว่า องค์ประกอบของการกระทำ ไม่ว่าจะ เป็นด้วยใช้กำลังข่มขืนกระทำชำเรา หรือได้รับความยินยอมไม่ถือว่ามีความเกี่ยวข้องกับพิจารณาความผิด ซึ่งโดยทั่วไปกฎหมายเหล่านี้มักจะกำหนดว่าบุคคลที่กระทำชำเราผู้ที่อายุต่ำกว่า 16, 17 หรือ 18 ปี เป็นความผิดอาญา

เกณฑ์การกำหนดโทษของประเทศสหรัฐอเมริกาจะแตกต่างกันไปตามมลรัฐ ซึ่งแต่ละมลรัฐ จะแบ่งระดับของการลงโทษออกตามระดับความรุนแรงของความผิด โดยพิจารณาระดับของการลงโทษจากความร้ายแรงของพฤติการณ์ประกอบการกระทำความผิด ยกตัวอย่างเช่น

ผู้กระทำมีการใช้ความรุนแรงต่อเด็กประกอบการมีเพศสัมพันธ์หรือไม่ หรือใช้อาวุธขู่เข็ญเพื่อให้เด็กยินยอมมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้กระทำ เป็นต้น

สำหรับการพิจารณาหลักความรับผิดชอบโดยเด็ดขาดตามกฎหมายอาญาของประเทศไทยนั้น จะพบว่าประเทศไทย ได้มีการนำหลักความรับผิดชอบโดยเด็ดขาดมาใช้ในกฎหมายอาญาเช่นเดียวกัน โดยหลักเกณฑ์ของความรับผิดชอบโดยเด็ดขาดในกฎหมายอาญาของประเทศไทยเป็นไปตามหลักสากล แต่หลักความรับผิดชอบโดยเด็ดขาดจะถูกนำมาใช้ในบทบัญญัติภาคความผิดลหุโทษเท่านั้น ซึ่งหลักความรับผิดชอบโดยเด็ดขาดดังกล่าว เป็นข้อยกเว้นของหลักความรับผิดชอบอาญาไทยทั่วไปซึ่งถูกบัญญัติไว้ในมาตรา 59 ของประมวลกฎหมายอาญา

ทั้งนี้ การพิจารณากฎหมายที่บังคับใช้ในความผิดทางเพศฐานข่มขืนกระทำชำเราเด็กของประเทศไทย จะเห็นได้ว่า วัตถุประสงค์ของการบังคับใช้กฎหมายในความผิดทางเพศในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราเด็กของประเทศไทยมุ่งคุ้มครองคุณธรรมทางกฎหมายในส่วนของคุณธรรมทางเพศของเด็กเช่นเดียวกันกับคุณธรรมทางกฎหมายของประเทศอังกฤษและประเทศสหรัฐอเมริกา โดยกฎหมายมุ่งคุ้มครองความบริสุทธิ์ ไร้เดียงสาของเด็กไม่ให้ถูกล่วงละเมิดทางเพศหรือต้องมีประสบการณ์ทางเพศก่อนวัยอันควร เนื่องจากการล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็กดังกล่าวก่อให้เกิดความเสียหายต่อร่างกาย ชื่อเสียง เกียรติยศ และสภาพจิตใจของผู้ถูกกระทำ ครอบครัวของผู้ถูกกระทำ ตลอดจนประชาชนในสังคมทั้งสิ้น กฎหมายจึงต้องมีการบัญญัติความผิดเอาไว้เพื่อคุ้มครองศีลธรรมอันดีของประชาชน และเพื่อรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าประเทศไทยจะมีวัตถุประสงค์ในการบังคับใช้กฎหมายเช่นเดียวกันกับประเทศอังกฤษและประเทศสหรัฐอเมริกา แต่บทบัญญัติและวิธีในการบังคับใช้กฎหมายของประเทศไทยกลับมีความแตกต่างจากประเทศอังกฤษและประเทศสหรัฐอเมริกาดังจะเห็นได้จากบทบัญญัติในมาตรา 277 แห่งประมวลกฎหมายอาญาไทย ซึ่งถึงแม้ว่าประเทศไทยจะพยายามแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัตินี้ดังกล่าว ให้สามารถคุ้มครองเด็กตามแนวคิดในการคุ้มครองเด็กตามหลักสากลก็ตาม แต่บทบัญญัตินี้ดังกล่าวยังคงมีข้อบกพร่องมากมาย เพราะการพิจารณาองค์ประกอบความผิดทางเพศในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราเด็ก ยังคงต้องพิจารณาตามโครงสร้างองค์ประกอบความผิดของบทบัญญัติตามหลักทั่วไปของประมวลกฎหมายอาญา โดยบุคคลจะต้องรับผิดชอบเมื่อมีการกระทำครบองค์ประกอบความผิด ตามมาตรา 59 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ทำให้เกิดปัญหาของการพิจารณาความรับผิดชอบทางเพศเกี่ยวกับเด็กในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราเด็ก ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ประการแรก คือ การอ้างความไม่รู้ข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบความผิดตามมาตรา 59 วรรคสาม เพื่อให้การกระทำนั้นเป็นการกระทำที่ "ขาดเจตนา" เนื่องจากการกระทำใดจะเป็นความผิดได้ ผู้กระทำจะต้องมีเจตนาตามมาตรา 59 ซึ่งปัญหาในส่วนนี้จะมีความเกี่ยวข้องกับเรื่องของการอ้างอายุของเด็กมาเป็นข้อแก้ตัวเพื่อให้การกระทำของตนเองขาดเจตนา และเมื่อการกระทำนั้นขาดเจตนาแล้ว ผู้กระทำก็ย่อมไม่มีความผิด ซึ่งปัญหาในส่วนนี้ก็มีแนวคำพิพากษาของศาลฎีกาที่มีคำพิพากษาให้ผู้กระทำไม่มีความผิดมาแล้ว เช่น คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4665/2547 เป็นต้น

ประการที่สอง คือ การอ้างความสำคัญผิดในอายุของเด็กเป็นข้อแก้ตัว สำหรับปัญหาในส่วนนี้ เป็นปัญหาหลักที่ผู้กระทำความผิดมักจะใช้อายุของเด็กซึ่งเป็นปัญหาข้อเท็จจริงมาใช้เป็นข้ออ้างให้ตนเองรอดพ้นจากความผิด หรือได้รับโทษน้อยลง หรือไม่ต้องรับโทษได้ และศาลเองก็สามารถนำขึ้นพิจารณาเองได้ นอกจากนี้ ปัญหาการอ้างอายุของเด็กมาเป็นข้อแก้ตัวดังกล่าว ยังสร้างปัญหาในเรื่องของข้อถกเถียงของนักกฎหมายต่างๆว่า การอ้างอายุของเด็กมาเป็นข้อแก้ตัวนั้น เป็นการอ้างหลักการไม่รู้ข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบความผิดตามมาตรา 59 วรรคสาม หรือเป็นการอ้างหลักการสำคัญผิดในข้อเท็จจริงตามมาตรา 62 ซึ่งศาลเองก็มีแนวคำวินิจฉัยแบ่งเป็น 2 แนวเช่นกัน แต่ไม่ว่าจะเป็นแนวการวินิจฉัยตามหลักการอ้างหลักการไม่รู้ข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบความผิดตามมาตรา 59 วรรคสาม หรือแนวการวินิจฉัยตามหลักการสำคัญผิดในข้อเท็จจริงตามมาตรา 62 ก็ล้วนแล้วแต่เป็นช่องว่างของกฎหมายที่ทำให้เกิดปัญหาอย่างร้ายแรงในสังคมเช่นกัน เพราะคำวินิจฉัยของศาลโดยการวินิจฉัยจากการอ้างอายุของเด็กมาเป็นข้อแก้ตัวนี้ ล้วนแล้วแต่ทำให้ผู้กระทำความผิดที่อยู่ในสถานะของจำเลยกลายเป็นผู้บริสุทธิ์เพราะไม่มีความผิด ในขณะที่ความบอบช้ำของสภาพร่างกายและจิตใจของเด็กกลับไม่สามารถเรียกกลับคืนมาได้ เช่น คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4698/2540 เป็นต้น

จากปัญหาความผิดทางเพศฐานข่มขืนกระทำชำเราเด็กที่เกิดขึ้นในประเทศไทยดังกล่าว ทำให้ผู้เขียนสามารถสรุปได้ว่า トラบดที่ประเทศไทยยังไม่ยอมพัฒนากฎหมายให้มีการนำหลักความรับผิดชอบโดยเด็ดขาดมาบังคับใช้ดังเช่นประเทศที่พัฒนาแล้วอย่างประเทศอังกฤษ และประเทศสหรัฐอเมริกา ที่มีการพัฒนาปรับปรุงกฎหมายจนมีการนำหลักความรับผิดชอบโดยเด็ดขาดมาบังคับใช้ในความผิดทางเพศเพื่อคุ้มครองเด็กมาอย่างยาวนานแล้ว ประเทศไทยก็ย่อมไม่มีทางที่จะแก้ไขปัญหาดังกล่าวเหล่านี้ให้หมดลงไปได้ เพราะผู้กระทำความผิดก็จะยังคงใช้เหตุผลดังกล่าวมาเป็นใช้เป็นข้อแก้ตัวให้ตนเองพ้นผิดต่อไป และประเทศไทยก็จะไม่สามารถคุ้มครองเด็กให้รอดพ้นจากปัญหาความรุนแรงของการถูกล่วงละเมิดทางเพศตามเจตนารมณ์ของกฎหมายได้

5.2 ข้อเสนอแนะ

การคุ้มครองเด็กจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศสำหรับกฎหมายอาญาของประเทศไทยถือว่ามีความสำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจากความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราเป็นความผิดที่ละเมิดต่อคุณธรรมทางกฎหมายในแง่ของศีลธรรมทางเพศต่อตัวเด็กอย่างร้ายแรง หากผู้กระทำความผิดยังสามารถใช้ข้ออ้างของกฎหมายดังกล่าวให้ตนเองรอดพ้นจากความผิดต่อไปได้ เด็กที่ถูกกระทำละเมิดก็จะไม่ได้รับการเยียวยา และความรุนแรงทางเพศในสังคมก็จะยิ่งทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ เพราะบุคคลที่มีความต้องการที่จะกระทำความผิดละเมิดทางเพศจะไม่รู้สึกกลัวต่อโทษที่จะได้รับ ทำให้เด็กและผู้ปกครองของเด็ก ตลอดจนประชาชนในสังคมเกิดความหวาดระแวง และรู้สึกไม่ปลอดภัยอยู่ตลอดเวลา ส่งผลทำให้การพัฒนาชีวิตของประชาชนซึ่งจะกลายเป็นอนาคตของชาติเกิดความสับสนและล่าช้าตามไปด้วย ดังนั้น เมื่อข้อเท็จจริงที่ปรากฏในสังคมสะท้อนให้เห็นว่า กฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ไม่สามารถใช้คุ้มครองเด็กได้อย่างเพียงพอ และกฎหมายไม่สามารถนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษตามเจตนารมณ์ของกฎหมายได้ จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการพิจารณาทบทวนถึงบทบัญญัติของกฎหมายที่เป็นปัญหาซึ่งมีการใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันว่ามีข้อบกพร่องอย่างไร

จากการศึกษาปัญหาที่เกิดขึ้นดังกล่าว ทำให้ผู้เขียนมีความเห็นว่า ควรมีการแก้ไขมาตรา 277 แห่งประมวลกฎหมายอาญาไทย โดยนำเอาหลักความรับผิดชอบโดยเด็ดขาดมาบังคับใช้ในบทบัญญัติดังกล่าว อันเป็นบทบังคับให้บุคคลที่มีเพศสัมพันธ์กับเด็กที่มีอายุน้อยกว่า 13 ปี ต้องมีความรับผิดชอบทันที เนื่องจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศต่อเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 13 ปี ถือเป็นกรกระทำผิดที่เป็นการละเมิดต่อเสรีภาพทางเพศและศีลธรรมทางเพศกับเด็กอย่างร้ายแรง จึงไม่ควรปล่อยให้ผู้กระทำความผิดอ้างความไม่รู้อายุของเด็กมาเป็นข้อแก้ตัวให้ตนเองพ้นจากความรับผิดได้ หากผู้กระทำไม่แน่ใจในอายุของเด็กแล้ว ต้องมีความยับยั้งชั่งใจไม่กระทำต่อเด็กนั้น ซึ่งเมื่อนำหลักความรับผิดชอบโดยเด็ดขาดมาบังคับใช้แล้ว ก็ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องพิจารณาถึงอายุของผู้เสียหายอีกต่อไป ตลอดจนไม่ต้องพิจารณาว่ากระทำนั้นมีเจตนา หรือประมาทจากตัวผู้กระทำหรือไม่ ทำให้ผู้กระทำความผิดไม่สามารถใช้ข้ออ้างใดๆ เพื่อให้ตนเองไม่ต้องรับโทษ หรือได้รับโทษน้อยลง หรือไม่มีความผิดได้ ซึ่งการแก้ไขกฎหมายดังกล่าวจะทำให้กฎหมายสามารถปกป้องและคุ้มครองเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 13 ปี ได้อย่างเคร่งครัดมากขึ้น และยังเป็น การป้องปรามการล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็กอย่างเข้มงวดมากยิ่งขึ้น อันเป็นการคุ้มครองเสรีภาพและศีลธรรมทางเพศของคนในสังคม ตลอดจนเพื่อให้กฎหมายสามารถรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคมได้อย่างแท้จริง